

Svetlana Janković

Rodom je iz Čačka, 1963. godišta. Kada je JNA pokrenula prvu regrutaciju za žene 1983. godine, Svetlana se prijavila zajedno sa kolegicama iz fudbalskog kluba gde je trenirala. Nakon vojnog roka završila je Fakultet opštenarodne odbrane i društvene samozaštite. U jesen 1989. godine počinje da radi kao oficirka po ugovoru u Zadru. Prilagođavanje nije bilo jednostavno. Žene su tada bile retkost u armiji, potom, na njen status oficirke po ugovoru aktivna vojska je gledala sa zazorom i još jedna otežavajuća okolnost je bila ta što su ljudi kojima je bila nadređena bili muškarci stariji od nje.

U kasarni nisu imali jasnu sliku šta se sprema. Kaže: „Ako uopšte i dođeš do televizora, možeš da vidiš samo neki od osnovnih programa. A šta možeš na njima da čuješ: ratnohuškačku retoriku. Ja to sada vidim. Ali ja se tada nisam odlučivala da to gledam. Zašto bih slušala nešto što ti samo podiže pritisak, što te stavlja u neizvesnost, održava tenziju, pravi ti strah i sve šta uz to ide.“ Kasarna je izlazila na more, na jednom delu su napravili plažu, tako da je ona većinu slobodnog vremena provodila na obali. Nisu dobili nikakvo upozorenje:

„Ne znam ni šta bi mogao da nas upozori kad niko nije znao šta će da se dogodi. Na početku je bilo 1500 ljudi u kasarni. Na kraju, kad smo izašli, nas je možda bilo 300. Pet puta manje. Prosto su ljudi odlazili. Kad je prvi vojnik pobegao, to je bila uzbuna u kasarni, pa sastanci, pa neke procedure, pa neke mere predostrožnosti. Od jednog trenutka, posle možda mesec dana, to je bilo sasvim normalno, da li je pobegao jedan, pet ili dvanaest vojnika ili je čak otišao i neki starešina.“

Na početku je Svetlani dodeljena jedna manja jedinica, laki protivavionski puk, nije za ženu jedinica sa ogromnom borbenom tehnikom. Međutim, kako su se i kolege oficiri skidali iz vojske i odlazili kućama, pa nije bilo dovoljno ljudstva, njoj su dodelili dodatnu, veću jedinicu (srednji samohodni raketni puk) u istoj kasarni, kao i upravljanje restoranom, iako tvrdi da nije bila vešta u kuhinji. Smeje se: „Odmah da kažem da su svi preživeli.“

Sve se brzo odigravalo, ljudi napuštaju kasarnu, blokada, prekid dotoka vode, prekid hrane, prekid struje... Kasarna je iseljena u oktobru 1991. godine. Njena jedinica pripojena je Kninskom korpusu i Svetlana je imala obavezu da izvlači kolone

Svetlana Janković

vojnika iz Hrvatske. Svetlana je ranjena 26. maja 1992. godine kada cela jedna kolona upada u zasedu kod Pudinog Hana.

Za nju je rat prestao u julu 1992. godine kada se vratila u Srbiju.

Kaže da je doživela prekretnicu kada je u Čačku pogledala film *Vukovar, jedna priča*. Izašla je jako besna sa tog filma. Kaže, da je srela nekog od političara tada, izudarala bi ga: „Nažalost, ništa se nije promenilo ni danas.“

Svetlana ima jednog sina. Penzionisana je 2018. godine u činu potpukovnice.